

Kázání: 223. Na trek víry jedině nalehko!

Kázání

Obrázek generovala umělá inteligence.

Na trek víry jedině nalehko!

1. čtení: Husův poslední dopis z Kostnice

98. Poslední osvědčení dané sboru.¹⁾

R. 1415, 1. července. (—)

Dne 1. července dostavila se osmičlenná komise s Janem z Vallenrodu, arcibiskupem Řížským, v čele, do vězení Husova, aby uvězněného ještě jednou k odvolání a k odpřísáhnutí přiměti se pokusila a konečné jeho rozhodnutí si vyžádala. Hus přítomným listem dal v opověď písemné osvědčení, že odvolati nemůže aniž chce.

*

Já Jan Hus v naději kněz Ježíše Krista. Pro bázeň, že bych urazil Boha a křivě přísahal, nemohu²⁾ se článků, z kterých mne křiví svědkové obviňují, odpřísáhnouti, neboť jsem jich nekázal, netvrdil, nehájil. Co se týká kusův, z mých spisů podle pravdy sebraných, zamítám nepravý jejich smysl, jestli že co do sebe mají, ale každého článku nesmím odpřísáhnouti, což by se nedělo bez urážky Boží a bez úrazu doktorův svatých. A kdyby možná bylo, aby hlas můj po všem světě byl slyšán, jako každá lež a každý hřích můj v den soudný zjeven bude, chtěl bych milerád vše křivé a bludné, což jsem kdy myslel neb mluvil, před celým světem odvolati. Tak dím a píšu o své vůli a bez nátlaku. Psáno vlastní rukou 1. července.

¹⁾ Pal. 226, Tom. 581. ²⁾ Úvod listu 71 a listy 80., 81., 83., 90. a 93.

2. čtení: Marek 6, 1 - 13

1 Vyšel odtamtud a šel do svého domova; učedníci šli s ním.

2 Když přišla sobota, počal učit v synagóze. Mnoho lidí ho poslouchalo a v úžasu říkali: „Odkud to ten člověk má? Jaká je to moudrost, jež mu byla dána? A jak mocné činy se dějí jeho rukama!

3 Což to není ten tesař, syn Mariin a bratr Jakubův, Josefův, Judův a Šimonův? A nejsou jeho sestry tady u nás?“ A byl jim kamenem úrazu.

4 Tu jim Ježíš řekl: „Prorok není beze cti, leda ve své vlasti, u svých příbuzných a ve svém domě.“

5 A nemohl tam učinit žádný mocný čin, jen na několik málo nemocných vložil ruce a uzdravil je.

6 A podivil se jejich nevěře. Obcházel pak okolní vesnice a učil.

7 Zavolal svých Dvanáct, počal je posílat dva a dva a dával jim moc nad nečistými duchy.

8 Prikázal jim, aby si nic nebrali na cestu, jen hůl: ani chleba, ani mošnu, ani peníze do opasku;

9 aby šli jen v sandálech a nebrali si dvoje šaty.

10 A řekl jim: „Když přijdete někam do domu, tam zůstávejte, dokud z těch míst neodejdete.

11 A které místo vás nepřijme a kde vás nebudou chtít slyšet, vyjděte odtamtud a setřeste prach ze svých nohou na svědectví proti nim.“

12 I vyšli a volali k pokání;

13 vymítali mnoho zlých duchů, potírali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je.

Sestry a bratři, posledních pár týdnů sleduji na YouTube příspěvky jednoho Brňáka, který se po střední škole vypravil do Asie. Na zádech má nevelký batoh a jinak nic. Už prošel Tureckem, Irákem, Íránem a v těchto dnech putuje Afghánistánem. Sám, stopem, bez předem zajištěných noclehů nebo stravy. Navíc skoro bez peněz.

Navzdory rozšířeným obavám, že je to v těchto zemích nebezpečné, mu to jeho cestování ve všech ohledech vychází. Překvapivě často se dosud vždycky našel někdo, kdo ho zadarmo ubytoval, dal mu najíst nebo mu alespoň dobře poradil. O nějakém nebezpečí zatím nebyla vůbec řeč.

Jednou se dokonce mladý Moravák nafilmoval se skupinou afghánských Talibánců, a aby toho nebylo málo, půjčili mu, zřejmě na znamení přátelství, na chvíli i jeden svůj služební samopal.

V zemích na východ od Evropy holt ještě tradiční pohostinnost k těm, kdo přicházejí odjinud, úplně nevymizela. Nutno dodat, že ne každému evropskému cestovateli by se nejspíš putování po Asii takhle dařilo. Cestovatel z Brna má výhodu, že je mladý, z ničeho nedělá vědu a především je přátelský, stále s úsměvem na tváři, což je ten nejlepší způsob, jak se s lidmi na světě domluvit.

Evangelista Marek nám bohužel nesděluje, jak úspěšné bylo putování Ježíšových učedníků, když se na výzvu svého učitele vydali po galilejských vesnicích a městečkách. Docela by mě zajímalo, kolikrát je na cestě Galilejí někdo ubytoval u sebe doma, a kolikrát naopak museli přespat pod nějakým fíkovníkem.

Také by stálo za to dozvědět se něco víc o samotných učednících. Jaképak asi měli povahy, jaký udělali na lidi první dojem, když zazvonili na zvonek prvního domku ve vsi. Víme jenom, že bratrům Zebedeovým Jakubovi a Janovi se říkalo boanergés, což přeloženo znamená „synové hromu“. Nevím, nevím, troufám si tipnout, že vzít tyhle dva hromotluky domů na nocleh se nejspíš nikomu moc nechtělo. Ale kdo ví, třeba to naopak s lidmi uměli.

Evangelista Marek je děsně stručný, jak on má ve zvyku, a prakticky nic nám o tomhle cestování nepoví. Přitom by určitě vydalo na cestopis nebo na několik příspěvků na YouTube. No nic, budme rádi alespoň za těch pár vět, které jsme si dnes z evangelia přečetli.

Víme tedy, že učedníci chodili po kraji vždycky po dvou a bez ničeho. Dneska se tomu říká, že měli ultralehké outdoorové vybavení, což je aktuálně hodně v kurzu. Dálkoví turisté se předhánějí, nakolik dokážou snížit hmotnost svého batohu. Někteří jdou dokonce tak daleko, že si krátí i kartáček na zuby.

Učedníci měli v tomhle směru všechno snazší. Nejenže kartáčky na zuby nepotřebovali, nemuseli se tahat ani s náhradním oblečením, ani s konzervami nebo čínskými polívkami, ba dokonce ani s penězi. Jediné, co si vzít měli, byla hůl a sandály barefootky. Hůl byla užitečná pro zahánění dotěrných potulných psů a sandály, jak jinak, ke snazší chůzi po kamenitých cestách.

Zbývá odpovědět si na otázku, proč Ježíš své učedníky vlastně na tenhle trek po Galileji poslal. Dozvíme se to až na konci odstavce: „I vyšli a volali k pokání; vymítali mnoho zlých duchů, potírali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je.“

Vlastně dělali úplně to samé, co už několik týdnů pozorovali u svého učitele Ježíše. Tak si nyní, sestry a bratři, tuhle náplň učednické cesty rozeberme.

Především vyzývali lidi k pokání. Tohle slovo v běžné mluvě už dnes nepoužíváme a tak nám je jeho původní význam poněkud vzdálený. Přitom nejde o nic jiného, než že člověk změní názor a současně i svoje jednání.

Pokání vlastně činíme relativně dost často, akorát o tom nevíme. Třeba začátkem roku, kdy si polovina národa dává předsevzetí navštěvovat pravidelně fitko a změnit jídelníček. Nebo v průběhu roku, kdy si rodiče uvědomí, že svým dětem nevěnují dostatek času a pozornosti, a rozhodnou to změnit. Nebo v práci, kdy nám dojde, že s ní nejsme úplně spokojeni a změníme zaměstnavatele i obor. Nebo když se dáme z ničeho nic na podnikání.

Takhle bychom mohli pokračovat ještě dlouho. Pokání prostě děláme v životě pořád a vůbec to nemusí znamenat, že si sypeme popel na hlavu a chodíme v pytlovině, jak se to dělávalo v době starého zákona. Řecké slůvko *metanoia*, které je v textu použito, znamená jednoduše změnu uvažování, která vede ke změně životního stylu, chcete-li.

Sice takové a podobné změny nejsou v životě ojedinělé, ale, ruku na srdce, kolik nás to stojí vždycky úsilí a energie, než se k něčemu rozhodneme! Navíc nikdy není úplně jisté, jestli to, k čemu se vnitřně dopracujeme, skutečně v praxi uskutečníme. Životní změny jsou vždycky náročné. Jo, když přijde změna z vnějšku, tak se s ní nějak poprat musíme, ale sami se k ní rozhodnout, když nás nic nenutí, to je vždycky, panečku, fuška!

Někteří lidé si myslí, že úkolem nás, co se hlásíme ke Kristu, je stejně jako učedníci taky takhle chodit za lidmi a vyzývat je k pokání. Svědkové Jehovovi se to naučili dokonale. Dokážou to i mnozí křesťané a nemusí hned zrovna chodit po domech, s lidmi se dá totiž komunikovat různými způsoby.

Mívá to ale jeden háček. Pokání si tihle evangelizátoři představují tak, že zanevřete na všechno, čím jste dosud žili, a přidáte se k nim. Chtějí vás vidět, jak se nejlépe v slzách uchýlíte do jejich náboženské bubliny.

Nic takového ovšem učedníci vyslaní po galilejských vesnicích a městečkách nedělají. Žádným takovým úkolem je Ježíš nepověřil. Mají jen vyzývat ke změně uvažování a následně i stylu života, a mají také vymítat zlé duchy a uzdravovat.

V čem spočívá ona změna uvažování? Marek už se o ní zmínil v předchozích kapitolách svého evangelia a jak on je úsporný, nijak to nyní nerozvádí. Stručně řečeno, jde o to uvěřit, že se mění poměry, že se v přítomnosti Krista a jeho učedníků lámou dějiny, že nestačí jenom čekat, až se to zlomí samo od sebe, čekat až to Boží království přijde, nýbrž že je třeba jít novému věku naproti.

Nemysleme si, sestry a bratři, na tohle kývnout nebylo vůbec jednoduché. Vždycky je snazší počkat si, až změnu k lepšímu zařídí někdo jiný, třeba politici nebo sám Bůh. Jenže učedníci hlásají, že začít musíme každý sám u sebe. Pokáním, změnou způsobu myšlení, změnou našeho jednání. Nečekat, až nový věk solidarity a pokoje spadne s nebe, ale vyjít mu v ústrety, začít myslet a jednat po novu už nyní.

Když k tomuhle rozhodnutí člověk dospěje, říká se tomu víra. Víra, že s Ježíšem je možné žít jinak, než je obecně zvykem, takříkajíc jednou nohou v budoucnosti.

A hned na to se pak začnou dít věci! Zlí duchové sobectví, povýšenosti a nenávisti berou nohy na ramena a ti, kdo byli dosud odloženi jako nemocní a nepoužitelní stranou, se vracejí zpátky mezi lidi.

Bez víry, že je to vůbec možné, to ale nejde. Evangelista Marek uvádí, že když jednou Ježíš kázal ve své domovské synagoze, nedopadlo to úplně dobře: Kde jen k tomu ten Ježíš přišel, říkali si sousedé mezi sebou. Hezky se poslouchá a umí s lidmi dělat zázraky. Jenže, vždyť ho známe stejně jako celou jeho rodinu, ještě nedávno to byl stavební dělník a živil se prací na stavbách po celém regionu! Skandál!

„A byl jim kamenem úrazu,“ četli jsme, což je jeden z možných překladů použitého tvaru řeckého

slůvka skandalon. Česky: je to prostě skandál, stavební dělník si hraje na učitele, tomu se nedá věřit!

A tak v domovském Nazaretu v možnost nového způsobu myšlení a ve změnu života skoro nikdo neuvěřil. Bez rozhodnutí změnit názor a životní styl, bez víry, se holt zázraky dělat nedají a nové poměry se nepřiblíží. Tak to bylo tenkrát a tak to platí i dnes. Možná nejlépe to vyjádřil apoštol Pavel, když v prvním listu Korintským napsal stručně a výstižně: „A tak zůstává víra, naděje a láska – ale největší z té trojice je láska.“ Jedno je jisté: začít se musí vírou, bez ní naděje a láska jen tak samy nedorazí.

PeČ

SPCH 7. 7. 2024

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)